

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας, ως το κατ'εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χώραν ήμιν ύψηλάς και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Εσωτερικού : Εξωτερικού :
 Έτησια 7.— Έτησια φρ. χρ. 8.—
 Εξάμηνος 4.— Έξάμηνος φρ. χρ. 4.50
 Τρίμηνος 2.15 Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40
 Διουδρομαϊάρχονται τήνλην εκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Εσωτερικού λεπ. 15. Εξωτερικού φρ. χρ. 0.15.
 ΦΥΛΛΑ ΠΑΡΑΔΙΑ :
 Της Α' Περιόδου, εκάστον λεπ. 30 [φρ. 0.30].
 Της Β' Περιόδου, λεπ. 20 [φρ. 0.20].

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Οδός Εδριαιίδου, άρ. 38, παρά τὸ Βαθράκειον.

Περίοδος Β' .— Τόμ. 12^{ος}.

Έν Αθήναις, 8 Ιανουαρίου 1905.

Έτος 27^{ον} — Άριθ. 6

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

Η λέμβος είχε παρακάμψη μίαν γλώσσαν γής, ή οποία επρόβαινε εις άριστον μήκος μέσα στον ποταμόν, και είχε φθάση εμπρός εις μίαν συστάδα από ιακάρια, δένδρα πελώρια, τὰ οποία φθάνουν εις ύψος τριάντα έως σαράντα ποδών, άλλα έχουν κατι κορμούς χονδρότατους, με περιφέρεια εννέα έως δέκα μέτρων.

Εις τους παχυτάτους κλάδους των είχαν καταυλισθή καμμία εκατοστή και πλέον πίθηκοι με σταχτερόν τρίχωμα, με μαύρην κεφαλήν και με μαύρα χέρια και ούραν, πίθηκοι μετρίου αναστήματος. Καθισμένοι κυκλικώς γύρω εις ένα γέροντα άρσενικόν πίθηκον, που είχε τρίχωμα παρδαλόν, έτραγουδούσαν με όλην την δύναμιν των, κάμνοντες όχλοβοήν που σ' εκούφαινε, και μιμούμενοι τους ψαλτάδες που ψάλλουν ή τους Έθραίους, όταν προσεύχωνται εις τας συναγωγάς των.

— Τι πίθηκοι είνε; ήρώτησεν ό Αλόνας, ό οποίος έξέσπασε στα χάχανα, — τόσον γελοία ήσαν αι σοβαρά στάσεις εκείνων των τετραχέρων ζώων.

— Ονομάζονται γε ν ν ά τ ο ι καθώς και γ α α ρ ί θ α ι - β ο υ - χ ο ι, είπεν ό Ιατρος. Έχουν φωνή δυνατή σαν τους χακκιοπιθήκους, και μιμούνται τότε τους ψαλμούς, τότε τὰ μυρολόγια των γυναικῶν, και καμμία φορά και τον κρότον του ξυλοκόπου που σπάζει τὰ καυσόξυλα. Οι Βραζιλιανοί και οι Ίνδοί, όταν τους άκούουν, ληγουν πως κάμνον την προσευχήν των οι πίθηκοι.

— Και δεν κείραζον τους ανθρώπους;

— Όχι, έχουν μάλιστα νοσημώτατον κρέας, καθώς βεβαιούν οι

Ίνδοί, οι οποίοι τους αγαπούν ψητούς στή σούβλα. Δεν είν έτσι, Γιαρουρή; — Ναι! άπήνησεν ό Ίνδος, — και θα φάγη κρέας των τώρα ό Γιαρουρή; — Θα σου σκοτώσω έναν, είπεν ό Αλόνας.

— Άφισέ τον Γιαρουρή να τον σκοτώση μόνος του, είπεν ό Δόν Ραφαήλ.

— Ούτε ό ένας, ούτε ό άλλος, είπεν ό Ιατρος. Κυττάζετε εκεί! Έρχεται ό ι α κ α ρ ε. Τώρα θα δοῦμε μίαν σκηνήν πολύ περίεργον.

Κοντά εις έν από τὰ πελώρια εκείνα

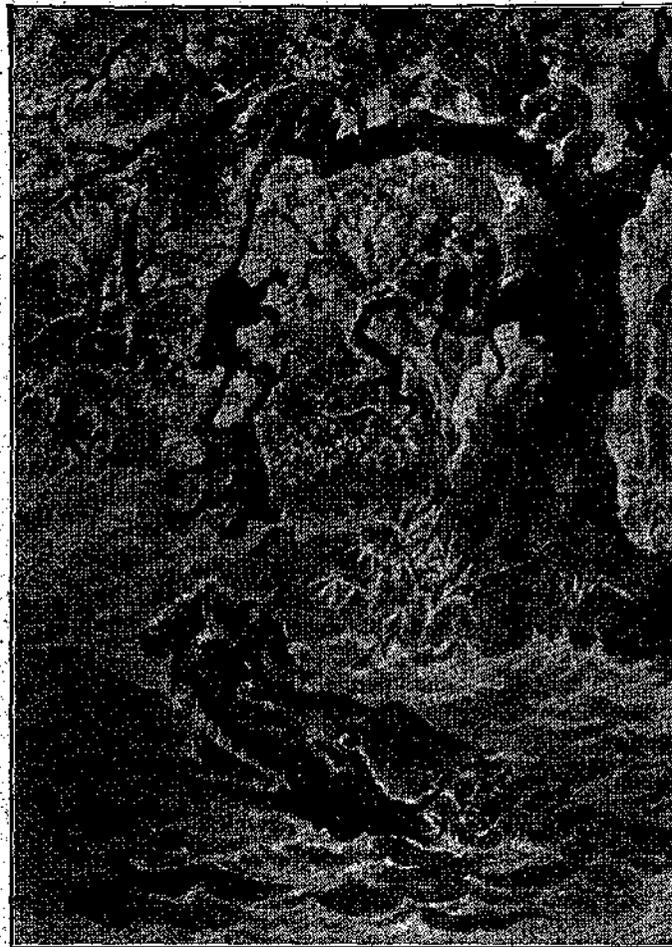
δένδρα, τὸ οποίον επρόβαλλε τους κλάδους του επάνω στον ποταμόν, έφάνησαν τὰ νερά που έρουσκωσαν, έξαφνα, σαν να είχαν όρμηση έως εκεί κανένα μεγάλο ψάρι, έτοιμόν να εμφανισθή εις την επιφάνειαν.

Μετ' όλίγον, ό Ιατρος και οι φίλοι του είδαν ν' αναδύουν από τὰ νερά δύο τεράστια σαγόνια ώπλισμένα με μακρὰ μυτερά δόντια, άλλα τὸ λοιπόν σώμα του θηρίου έμενε κρυμμένο μέσα στο νερό. Από τὸ στόμα εκείνο ανεβέθη θρηνώδης κραυγή, σαν να ήτο μωρό που έκλαιεν.

Τὸ θηρίον ήτο ένας ιακάρε ή καϊμάρος, είδος κροκοδειλῶν μήκους πέντε μέτρων, ό οποίος έζητούσε κατι να εψη δια να προγευματίση. Τα έρπετα αυτά είνε πολυάριθμα εις τους ποταμούς της Νοτίου Αμερικης και ιδίως εις τον Ορένθικόν, σκοτώνουν δε και ανθρώπους. Δεν τους επιτίθενται, άλλ' όταν οι άνθρωποι τους κυνηγούν, υπερασπίζονται με αγρίαν λύσαν, και πολλοί κυνηγοί έμειναν χωρίς πόδια ή έσκοτώθησαν με ένα κτύπημα της φοβερας ουρας των.

Ο καιμάνος εζηκούθει να βγάλη τας θρηνώδεις κραυγάς του και κάπουκάπου ανοιγοσαφάουσε τὰ φοβερα σαγόνια του με πάταγον άνάλογον με εκείνον που κάμνει τὸ μπαρούλο, όταν τὸ κλείσετε με όρμη.

Οι γε ν ν ά τ ο ι, αφησιωμένοι εις την

«Είχε καλοκαθήση εις τὸ άκρον του ρύγχους.» (Σελ. 42, σι. α'.)

συναυλία των, δὲν εἶχαν, φαίνεται, ἀντιληφθῆ ἀκόμη τὴν παρουσίαν τοῦ ἐπικυδύου γείτονος. Ἐξάρτα ὁμοῦ ἐπιώπυσαν καὶ ἤρχισαν νὰ σκύβουν ἐπάνω στὸν ποταμὸν, νὰ κτυποῦν τὰ σαγόνια καὶ νὰ προσέχουν εἰς τὰ κλάματα ἐκείνα, τὰ ὁποῖα ὅσον ἐπήγγαιναν κ' ἐγίνοντο θρηνηδέστερα.

— Ἐτοιμάζονται νὰ κατέβουν, εἶπεν ὁ ἰατρός, κάμων νεῦμα εἰς τὸν Ἰνδὸν νὰ πάρῃ τὴν βόλταν, διὰ νὰ κρατηθῇ ἢ λέμβος εἰς τὸ μέσον τοῦ ρεύματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'
ΜΙΑ ΥΠΟΠΤΟΣ ΠΥΡΑ

Πραγματικῶς, αἱ πύθηκοι ἐφαίνοντο περιέργοι νὰ μάθουν τί πράγμα ἦτο αὐτὸ τὸ στόμα, ποῦ ἐκλαυθιρῆζεν ἔτσι. Ἐφώναζαν εἰς ὄλους τοὺς τόνους, ἐνῶ εἰδείχον μὲ τὰ δάκτυλα ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, κ' ἐφαίνετο πῶς ἐκαμναι συμβούλιον πρὶν λάβουν ἀπόφασιν, ἢ ὁποῖα ἤμποροῦσε νὰ ἔχῃ σοβαρὰς συνεπειάς. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸ ἐνοτικὸν τοὺς ἐκαμνε νὰ φοβοῦνται, ἀλλὰ ἐπὶ τέλος ἢ περιέργειά των ἐνίκησε τὸν φόβον.

Ἐνας ρωμαλέος ἀρσενικός πύθηκος ἐκρεμάσθη στερεὰ μὲ τὴν μακρὰν οὐράν του ἀπὸ ἓνα κλάδον, ποῦ ἐπρόβαλλεν ἐπάνω εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ ἄρχισε νὰ ταλαντεύεται ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ τὸ χάσκον στόμα τοῦ καϊμάνου, ἐνῶ συγχρόνως ἐκαμνε κάτι γελοῖους μορφασμούς. Ἐνας ἄλλος, γρήγορος ὡς τὴν ἀστραπὴν, τὸν ἔδραξεν ἀπὸ τὴν οὐρὰν καὶ τὸν ἐκατέβασε χαμηλότερα, ἀλλὰ ἢ ἀπὸστασις ἦτο σημαντικὴ ἀκόμη. Ἐτρεξάν κοντὰ καὶ ἄλλοι πύθηκοι καὶ, πιασμένοι ἀπὸ τὰς οὐρές, ἐσημάτισαν ἓνα εἶδος ἀλυσίδας, τῆς ὁποίας ἢ ἄκρα, ἀποτελουμένη ἀπὸ τὸν πρῶτον ἄρσενον, πολὺ γρήγορα ἤγγισε τὸ νερὸ.

Μία διαβολικὴ συναυλία εἰδοποίησε τότε τοὺς ἄλλους πύθηκους, ποῦ ἦσαν πλησμονῆ εἰς τοὺς κλάδους τοῦ τεραστίου δένδρου, ὅτι ὁ σκοπὸς των εἶχεν ἐπιτύχῃ.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς σειρᾶς εἶχε κάλοκαθῆσθαι εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ρύγχους τοῦ καϊμάνου, κ' ἐκύτταζε μέσα, ἐκαμνε δὲ κάτι χάχανα καταγῶδη, τὰ ὁποῖα οἱ σύντροφοί του, διὰ νὰ μὴ φανοῦν καθυστεροῦντες, ἐπανελάμβαναν μὲ ὁμοίον πάταγον. Ἐνθαρρυνθεὶς ἀπὸ τὴν ἀκίνησίαν ἐκείνην τῶν σιαγόνων, ὁ πρῶτος ἤρχισε νὰ ψηλασθῇ τὴν γλώσσαν, κατόπιν τὰ δόντια, καὶ τέλος εἰσῆγγαγε τὸν τριχωτὸν βραχίονά του μέσα εἰς τὸν φάρυγγα, ζητῶν ἴσως νὰ ανακαλύψῃ τί ἦτο κρυμμένον εἰς τὸ βάθος του.

Αὕτη ἦτο ἡ στιγμή που ἐπεριμενεῖν ὁ ὑπομονητικὸς καὶ πονηρὸς καϊμάνος: τώρα πιά τὸ πρόγευμά του ἦτο ἐξηραλισμένον. Ταχὺς ὡς τὸν κεραυνόν, ἐκλείσει τὰ δυνατὰ σαγόνια του, καὶ ὁ

καϊμάνος ὁ περιέργος ἐκόπη στὴν μέσην μὲ τὰ φοβερὰ ἐκείνα δόντια, τὰ σκληρὰ σὰν τὸν χάλυβα.

Ὁ καϊμάνος μόλις ἐπρόφρασε νὰ βγάλῃ μίαν πνιγμένην κραυγὴν, καὶ ἐγένεν ἄφαντος μέσα στὸ νερὸ. Οἱ σύντροφοί του, κατατρομαγμένοι, ἐσκαρφάλωσαν ὁ ἕνας ἐπάνω στὸν ἄλλον κ' ἐμαζεύθησαν ἐπάνω στὸ κλαδί, κάμωντες θόρυβον καταχθόνιον.

— Καλὴ βαροτομαχιά! — ἐφώναζεν ὁ Ἀλόσος, κ' ἐκαμνε νεῦμα πρὸς τὸν Ἰνδὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀρχικὴν πορείαν τῆς λέμβου.

— Ὁ καϊμάνος δὲν θ' ἄρκεσθῇ μὲ αὐτὸ τὸ πρόγευμα, εἶπεν ὁ ἰατρός. Αὐτὸ δὲν εἶνε παρά ἓνα ξεροκόμματο, ποῦ θὰ του αὐξήσῃ περισσώτερον τὴν δρεξίν.

— Ὁ ξαναδοκιμᾶση λοιπὸν τὸ τέχνησμά του; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόσος, ἐκθαμβός.

— Καὶ μὲ τὴν ἴδιαν ἐπιτυχίαν, νεανίσκε μου.

— Καὶ οἱ πύθηκοι θ' ἀρίστουν νὰ φαγωθοῦν κί ἄλλοι σύντροφοί των;

— Βεβαίωτατα. Ὑστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα ὁ ἰατρός θὰ γυρίσῃ νὰ καθῆσθαι κάτω ἀπὸ τὸ κλαδί, θὰ ξαναρχίσῃ τὰ κλάματα τὰ του, καὶ οἱ πύθηκοι πάλιν θὰ κατέβουν.

— Τί ἡλίθιοι!

— Εἶνε περιέργοι καὶ λησιμονοῦν εὐκολὰ τὸν κίνδυνον. Γιαρσοῦρῃ, πρόσχε τοὺς πάγκους! Τὸ νερὸ εἶνε θολό, καὶ αὐτὸ σημαίνει πῶς εἰμαστε στὰ ρηχά.

Ὁ Ἰνδός, ὡς ἐμπειρὸς ναυτικὸς τοῦ ποταμοῦ, εἶχε καὶ αὐτὸς ἀντιληφθῇ τὴν μεταβολὴν τοῦ βυθοῦ καὶ εἶχε στρέψῃ τὴν λέμβον πρὸς τὰ ἀνοικτὰ.

Μεγάλαι σὺρτεις ἀπὸ ἄμμον ἤρχισαν νὰ ἐμφανίζονται πρὸς τὰ δυτικὰ, καὶ δέκοπταν τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ. Ἐξείνουντο πρὸς πᾶσαν διεύθυνσιν, κ' ἐπάνω εἰς αὐτοὺς διεκρίνοντο μερικοὶ καϊμάνοι, ποῦ ἐξεσταίνοντο εἰς τὸν ἥλιον.

Ἦσαν μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς πραγματικῶς τεράστιοι, ἔχοντες μήκος ἕως ἑξήμετρα, μὲ κάτι σαγόνια, νὰ σε πύθη ῥίγος! Ὅταν εἶδαν τὴν λέμβον, δὲν ἔφυγαν, ἀλλὰ ἐκαμνε τοῦμπα, κ' εἰδείξαν εἰς τοὺς ταξιδιώτας τὰ χονδράδερμα γὰτὰ των, τὰ σκαπαμένα μὲ λέπια, ποῦ ἢ σφαῖρα δύσκολα τὰ περᾶν—τόσον εἶνε σκληρὰ. Ἐγνωρίζαν ὅτι, εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν εὐρισκόμενοι, δὲν εἶχαν τίποτε νὰ φοβηθοῦν.

Ἄν καὶ ὁ Ἀλόσος ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ δοκιμᾶσῃ ἐπάνω κ' αὐτὰ τὰ ἀδελφὰ ἀμφίβια τὴν εἰσδυτικότητά των σφαιρῶν του, ὁ Δὸν Παραῆλ δὲν εἰσώρησε πρὸς τὸν εὐχαριστήσῃ, διότι τὸ ταξίδι εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ γίνεται δύσκολον.

Ἐκτός ἀπὸ τὰς πολλὰς σὺρτεις, τὰ

τριμήμα ἐκείνο τοῦ ποταμοῦ ἦτο σκαπαμένο μὲ ὑδραγωγὴν φυτὰ, καλὰ ριζωμένα, τὰ ὁποῖα δὲν ἀφίκαν τὴν λέμβον νὰ κινήται ἐλεύθερα. Τὸ ρεῦμα ἦτο ἀσκαπαμένον ἀπὸ ἐκείνα τὰ ἄμμοκα φύλλα, ποῦ λέγονται βασιλικαὶ βικτωριαί, καὶ τὰ ὁποῖα οἱ Ἰνδοὶ ὀνομάζουσι ρούβρους, διότι ὀμοιάζουν μὲ τοὺς μεγάλους καὶ ἀθάβεις φούρνους των, ὅπου μαγειρεῖον τὴν μαρινόκαν. Τὰ φύλλα ἐκείνα φαίνονται σὰν κυκλικὸι πάκτωνες, διότι ἔχουν περιφέρειαν ἑνὸς μέτρου καὶ 20, ἕως ἑνὸς μέτρου καὶ 50 τοῦ ποταμοῦ, μικρότατα κατ' ἀρχάς, σὰν φλυτζανάκια βαθουλά, ἔπειτα εὐρύνονται, καὶ ὅταν φθάνουν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων, ἀπλώνουν ἐκείνα τὰ γιγαντιῶδη φύλλα, τὰ ὁποῖα ἔχουν τοὺς γύρους των ἀνασηκωμένους σὰν πιστάκια τοῦ καφέ, καὶ εἶνε θωρακισμένα μὲ φοβερὸν ὄπλισμον ἀπὸ ἀγκάθια.

Πολλὰ ἀπὸ τὰ φυτὰ ἐκείνα εἶχαν τὰ ἀνθη των, ἀνθη ὑπαιετᾶτα, βελουδιωτὰ, ἀλλὰ ἄσπρα, ἀλλὰ μὲ ὄλας τὰς διαβαθμίσεις τοῦ ροδίνου καὶ τοῦ βαθυπορφύρου χρώματος.

Ἐκτός αὐτῶν, εἰς τὰ ρηχὰ ὑφούντο πραγματικὰ ἄλση ἀπὸ μουκαμμοῦ, δηλαδὴ ἀροσιθὴ μὲ ἐλαφρὸν μὲν ἔυλον, ἀλλὰ μὲ ἰσχυρὸν φλοῖον, μὲ μεγάλα ἐπιπλέοντα φύλλα, τὰ ὁποῖα ἀνθίσταντο εἰς τὴν στεῖραν τῆς λέμβου.

Εὐτυχῶς δὲν ἔλειπεν ὁ ἄνεμος ἐπάνω εἰς τὸν μεγάλον ποταμὸν, ὁ ὁποῖος διετῆρει ἀκόμη τὸ πλάτος τεσσάρων ἕως ἑξήμιτων καὶ ἐπέτρεπεν εἰς τὴν λέμβον νὰ λοξοδρομῇ διὰ ν' ἀποφεύγῃ ὄλα ἐκείνα τὰ ἐμπόδια.

Κατὰ τὸ μεσημέρι ὁμοῦ, ὁ ποταμὸς ἐκαθαρίσθη πάλιν, καὶ οἱ ταξιδιώται μὲς ἠδυνήθησαν νὰ προχωρήσων μὲ ἀξίσημειωτον ταχύτητα καὶ νὰ πλησιάζουσι περισσώτερον πρὸς τὴν συμβολὴν τοῦ Καπαναπάρου, ἢ ὁποῖα δὲν ἀπέχετο κατὰ τὰ φαινόμενα περισσώτερον ἀπὸ 20 μίλια.

Ἡ ἀριστέρὰ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, τὴν ὁποῖαν οἱ ἐπιλέμβιοι ναυτικοὶ μας παρέπλεον ἑξ' ἀποστάσεως τριακοσίων ἕως τετρακοσίων βημάτων, ἐφαίνετο πάντα ἀκατόκητος, ἂν καὶ ὁ ἰατρός καὶ ὁ Δὸν Παραῆλ ἐγνωρίζαν πολὺ καλά ὅτι ἡ περιοχὴ ἐκείνη ἦτο μίᾳ ἀπὸ τὰς πολυανθρωποτέρας, διότι τὴν κατεῖχαν ἢ μεγάλη φυλὴ τῶν Ὀττομάκων, ἢ ὁποῖα ἐκτείνεται ἀπὸ τὴν συμβολὴν τοῦ Συνακούρου ἕως τὴν συμβολὴν τοῦ Ἀπποῦρε.

(Βάσει συνήθεια) Ν. ΠΟΡΙΟΤΗΣ
[Κατὰ τὸ ἰταλικὸν τοῦ Αἰμ. Σαλγᾶση.]

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ

Εἰς τὴν Βαγνίκον, τὴν πάλιν τοῦ Σαῖμ — τοῦ γνωστοῦ βασιλείου τῆς Ἰνδοκίνας — κάθι κατοικὸς θεωρεῖ κατὰ τὸν νόμον τοῦ νὰ κάμῃ τὸ λουτρόν του εἰς τὸν ποταμὸν τοῦλάχιστον τρεῖς φορὰς τὴν ἡμέραν. Τὰ δύο τρίτα τῶν κατοίκων τῆς πόλεως ζῶσιν εἰς κλειστάς κατοικίας, δηλαδὴ εἰς σπιτία κατασκευασμένα ἀπὸ ἔυλα καὶ σανίδια ἐπάνω εἰς μαοῦνας τοῦ ποταμοῦ. Καὶ ἐπειδὴ τὸ ἔθνημα, τὸ ὁποῖον φοροῦν αἱ κατώτεραι τάξεις, εἶνε ὅσον τὸ δυνατὸν ἀπλοῦς καὶ λιτόν, οἱ ἄνθρωποι δὲν δυσκολεύονται καθόλου νὰ λούωνται, ὅποταν θέλουν.

Αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς τὸ συγγὸν δρῶσάρα εἰς τὸ νερὸ καθιστᾷ τὴν ζωὴν ὑποφερτὴν εἰς ἐκείνο τὸ θερμότατον κλίμα. Καὶ εἶνε μερικαὶ ἐποχαὶ τοῦ ἔτους, κατὰ τὰς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐσπαζοῦν τὴν λεγομένην πανήγυριν τοῦ νεροῦ. Τὰς ἡμέρας αὐτὰς ὁ καθένας ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ βρέξῃ τὸν γειτόνά του καὶ νὰ τὸν κάμῃ μόνονεμα στὰ νερὰ. Αἱ γυναῖκες καὶ τὰ κορίτσια ὀπλίζονται μὲ κανάτια, καὶ οἱ ἄνδρες καὶ τὰ ἀγόρια μὲ τεράστια κλυστήρια. Ἐπὶ τρεῖς ἢ μέρας ἄλλο δὲν γίνεται παρά διαρκῆς ἀλληλοκατάβρεγμα!

Τὴν τελευταίαν φορὰν ἐκαμνε ἐντύπωσιν ἓνας Κινέζος, ὁ ὁποῖος ἐπρομηθεύθη μίαν ἀληθινὴν πυροσβεστικὴν ἀντλίαν καὶ ἀνεστάτισεν ὄλην τὴν γειτονίαν, διότι μάλιστα ἔταχε νὰ ἔχῃ τὸ μαγαζὶ του εἰς ἀρμόιον πολὺ περαστικόν.

Τότε συνέθη καὶ τὸ ἔξῃς ἀστεῖον ἐπεισόδιον.

Ἐνας νεαρὸς Ἀγγλὸς, νεοφερμένος εἰς τὴν πόλιν καὶ μὴ γνωσθῶν τίποτε διὰ τὴν εορτὴν τοῦ νεροῦ, ἐφόρεσε τὰ μαῦρά του καὶ τὸ ψηλὸ καπέλλο του, καὶ ἐξεκίνησε διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ ἓνα ἀπὸ τοὺς ἐξέχοντας ἰλαγενεῖς τῆς πόλεως. Κτυπᾷ, καὶ τὸν ἀνοίγει τὴν θύραν μίᾳ ἀπὸ τὰς θυγατέρας τοῦ οικοδεσπότη μετὰ ἓνα κοῦβᾶν νερὸ εἰς τὸ χερὶ.

Ἡ κόρη τὸν ἐρωτᾷ, γελαστῆ-γελαστῆ, εἰς σιαμικὴν γλώσσαν, ἂν τηρῇ καὶ αὐτὸς τὴν εορτὴν τοῦ νεροῦ.

— Ὁ! γέε! ἀπάντησέ ὁ Ἀγγλὸς, νομίσας ὅτι τὸν ἐρωτοῦσαν, ἂν ἤρθετο διὰ νὰ ἰδῇ τὸν πατέρα τῆς.

Φαντάζεσθε πλέον τὴν κατάπληξίν του, ὅταν εἶδε τὴν νεαρὴν Ἰνδοκινέζαν νὰ του ἐκσφραδονίζῃ τὸ νερὸ τοῦ κοῦβᾶν καὶ νὰ τὸν κάμῃ παππί, ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως τὰ νύχια! Τὸ ψηλὸ του καπέλλο ἔγινεν ἔλευσθ, καὶ ἡ ραδιχάτα του σὰν πωτὶ τοῦ νεροῦ ἔστη!

Ἐναγκάσθη ὁ δυστυχὴς ν' ἀναβάλλῃ τὴν ἐπίσκεψίν του, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, διὰ νὰ ἐπισκευάσῃ τὰς ζημίας τῆς ἐνδυμασίας του.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΥΜΟΣΙΝΟΣ.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΓΟΥΣΤΑ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΓΟΥΣΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ροκοῦσε, εἰς φιλικὸν μου σπύτι, συνητηθῆν μὲ μερικοὺς συνδρομητάς καὶ συνδρομητριάς τῆς «Διαπλάσεως». Συναμύλιον περὶ τῶν νέων μυθιστορημάτων καὶ ἀνεκρίσεων ζωηρῶς κ' εὐχλωτῶς τὰς πρώτας ἐντυπώσεις των.

— Στὴν ἀρχὴν, ἔλεγεν ὁ Νίκος Ρ**, λυπηθῆκαί με εἶδα ὅτι εἰς τὴν πρώτην ἐξαμηνίαν δὲν θὰ ἔχωμεν μυθιστορήματα τοῦ Ἰουλίου Βέρν. Πῶς μάρτεται! Εἶνε ὁ ἀγαπημένος μου συγγραφεὺς Ἀμα ἐδάβασα ὁμοῦ τὸν ἀρχὴν τῆς «Πόλεως τοῦ Χρυσοῦ», παρηγορήθηκα ἀμέσως. Φαίνεται ὅτι αὐτὸς ὁ Αἰμίλιος Σαλγᾶσης εἶνε ὁ Ἰουλίος Βέρν τῆς Ἰταλίας καὶ τὸ νεὸν μυθιστορήμα τῆς «Διαπλάσεως» θὰ εἶνε τόσοσ ὡραῖον καὶ περιπετειώδες, ὅσον καὶ τὰ καλλίτερα ἔργα τοῦ Βέρν. Τί νὰ σας πῶ! ἀδύνατον νὰ διαβάσω μυθιστορήματα, ἂν δὲν εἶνε περιπετειώδες, μὲ ταξείδια εἰς ἀγνωστούς τόπους, μὲ ἀγρίους λαούς, μὲ θηρία, μὲ ἀπρόοπτα, μὲ θαυμάσια. Τὰ οικογενειακὰ μυθιστορήματα, ποῦ ἔχουν τὴν σκηρὴν των εἰς ἓνα σπίτι ἢ τὸ πολὺ-πολὺ εἰς μίαν ἐξοχίαν, μοῦ φαίνονται σαχλά, ὄμοια, κρύα. Ἀπορῶ πῶς ὑπάρχουν ἄνθρωποι νὰ τα διαβάσων καὶ μάλιστα κατὰ προτίμησιν!

— Ὅπως ἔξαφνα ἐγὼ, εἶπε τότε ἡ Βιργινία Ρ**, ποῦ προτιμᾷ τ' «Ἀγύριστα Κεφάλια». Τί νὰ σας κάμω! αὐτὸ τὸ εἶδος μάρτεται. Τὰ οικογενειακὰ μυθιστορήματα μοῦ φαίνονται ἀληθινώτερα, πραγματικώτερα, ζωντανώτερα. Αὐτὰ μᾶς δεύουν χαρακτηρισ, αὐτὰ μᾶς διδάσκουν τὴν ζωὴν, αὐτὰ μᾶς περιγράφουν σκηρὰς καὶ περιπετείας ποῦ τὰς εἶδαμεν, τὰς ἐννοοῦμεν, τὰς αἰσθανόμεθα, τὰς ἐπέρασαμεν, ἢ εἴμπορεῖ νὰ τὰς πέρασωμεν εἰς τὸ μέλλον. Διαβάσω κατὰ τὸν Βέρν, ἀπὸ περιέργειαν. Ἀλλὰ γρήγορα βαρυνέμαι καὶ λέγω: κοῦφ! τί ψευτιές! Ὅταν ὁμοῦ διαβάσω τ' «Ἀγύριστα Κεφάλια», τὴν «Ἐξάβλητον μου», τὸ «Ἡμερολόγιον Ὀρρανής» καὶ τὰ ὁμοῖα, αἰσθάνομαι τόσον ἐνδιαφέρον, τόσον συμπάθειαν πρὸς τὰ πρόσωπα, τόσον περιέργειαν διὰ τὴν τύχην των, ὅστε μοῦ φαίνεται πῶς διαβάσω ἱστορίαν ἀληθινήν, καὶ διασκεδάσω, καὶ συκαίνουμαι, καὶ χαίρομαι, καὶ δὲν βλέπω τὴν ὥραν νὰ φθάσω εἰς τὸ τέλος. Ἔτσι κ' ἐγὼ ἀπορῶ πῶς ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποῦ προτιμοῦν ἀπὸ τ' ἀληθινὰ, τὰ ψυ-

χολογημένα, τὰ πραγματικῶς ὡραῖα οικογενειακὰ μυθιστορήματα, τὰ ψεύτικα, τὰ φανταστικὰ, τ' ἀπίθανα καὶ τὰ νερόβραστα κολακῆτικὰ τῶν περιπετειῶν! Ὁ Νίκος Ρ** ἠτοίμασθη νὰ κεντηθῇ τὴν εὐχλωττον Βιργινίαν. Ἀλλ' ἐπατάχθη μὲ ὄμην ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ ὁ μικροῦ Ἀνδρέας Κ** καὶ δὲν ἄφισε πλῆσον νὰ ὀμολήσῃ κανένα.

— Ἐχετε καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐφώναζεν. Ἐμένα μάρτεσον καὶ τὰ δύο εἶδη τῶν μυθιστορημάτων. Μὲ τὴν ἴδιαν εὐχαριστήσιν ποῦ διαβάσω τὴν «Πόλιν τοῦ Χρυσοῦ», διαβάσω καὶ τ' «Ἀγύριστα Κεφάλια». Βρίσκω στὰ ἓνα προτερήματα, ποῦ δὲν τὰ βρίσκω εἰς τὸ ἄλλο! καὶ τὰνάκαλιν. Μοῦ φαίνεται ὅτι τὰ ἓνα συμπληροῦν τὸ ἄλλο, καὶ ἢ ἀπόλαυσις μου εἶνε τελεία. Γιατί κ' ἐγὼ εἶμαι τέλειος ἄνθρωπος ἐνῶ σεις, ποῦ ἔχετε πρᾶγματῆσεις, εἰσθε ἄνθρωποι μισοί... Τί γελάτε; καλὰ λέω! Ἀνθρώποι μ' ἓνα μάτι καὶ μ' ἓνα αὐτί, ἀραῦ ἀκούτε καὶ βλέπετε μόνον ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος. Ἐγὼ ὁμοῦ ποῦ ἔχω δύο μάτια καὶ δύο αὐτιά, βλέπω καὶ ἀκούω καὶ εἰς τὰ δύο μέρη. Δὲν ἔχω δίκρον, κύριε Φαῖδον!»

Μὰ τὴν ἀλήθειαν! ὅσον καὶ ἂν δὲν ἤθελα νὰ δυσχεροσθῶ τὸν Νίκον καὶ τὴν Βιργινίαν, εὐρέθην εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ὀμολογήσω ὅτι ὁ Ἀνδρέας εἶχε δίκαιον.

Ὑπάρχουν διάφορα γούστα. Εἶνε πολλοὶ ἀναγνώσταί ὅπως ὁ Νίκος εἶνε καὶ ἄλλοι. — Ἰσχυρῶς ἄλλοι, — ὅπως ἢ Βιργινία. Ἡ «Διαπλάσις» τὸ γινώριζεν καλὰ, καὶ διὰ ταῦτο ἐσοφάτα, ἐκλέξετο πάντοτε δύο μυθιστορήματα, τὸ ἓν ἢ τὸ Βέρν, περιπετειώδες, διὰ τοὺς πρώτους, καὶ τὰ ἄλλα ψυχολογικόν, οικογενειακόν, διὰ τοὺς δευτέρους. Ὑπάρχουν ὁμοῦ καὶ ἄλλοι ἀναγνώσταί — ἴσως ἀκόμη ὀλιγώτεροι, — αἱ ὁποῖοι εὐχαριστοῦνται καὶ μὲ τὰ δύο. Αὐτοὶ δὲν ἐρωτοῦν τὸ εἶδος, ἀλλὰ δὲν προτιμοῦν καὶ δὲν ὑπεκλείουσι κανέν ἐξῆτάσῃ μόνον ἂν ἓν μυθιστορήμα εἶνε καλὸν εἰς τὸ εἶδος του, καὶ τότε τὰ ἀναγινώσκου μ' εὐχαριστήσιν. Ἀπὸ ἓν μυθιστορήμα τοῦ Βέρν, ἐκτιμῶν τὴν φαντασίαν τῶν ἀφαντάστων περιπετειῶν, τὰς περιγραφὰς τῶν μακρινῶν καὶ ἀγνωστων τόπων, τὰς ἐπιστημονικὰς, γεωγραφικὰς καὶ ἱστορικὰς γνώσεις, τὰς ὁποίας ἀποκτᾷ τις ἀσθῶπως κατὰ τὴν διασκεδαστικὴν ἀνάγνωσιν. Ἀπὸ ἓν οικογενειακόν μυθιστορήμα πᾶν ἄλλο, ἐκτιμῶν τὴν ἀλήθειαν τῆς ψυχολογίας, τὴν λεπτήν παρατήρησιν τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Καὶ εἰς ὄλα αὐτὰ εὐρισκῶν εὐχαριστήσιν, ἐνδιαφέρον, ἀπόλαυσιν, — καὶ ἀναγινώσκου κάθε μυθιστορήμα, ἀρετὴ νὰ εἶνε τῆς προκοπῆς, καλλογραμμένον, ἀπὸ ἄνθρωπον ποῦ γινώριζει

την τέχνην του κ' έχει την μυστικήν δύναμιν να συγκρατῆ τὸν ἀναγνώστην. Διότι βλέπετε, ὑπάρχει καὶ ἡ μαγεία τοῦ θροῦς. Τὰ καλὸν ὕφος ἐλκύει περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο. Καὶ ὅταν ὁ ἀναγνώστης εἶνε τὸσον ἀνεπτυγμένος ὥστε νὰ αἰσθάνεται τὸ καλὸν ὕφος, νὰ ἐδρίσκῃ τέρψιν εἰς τὴν τέχνην τοῦ συγγραφέως, τότε ἀκριβῶς δὲν ἐρωτᾷ πλέον περὶ τοῦ εἴδους τοῦ βιβλίου καὶ δὲν κάνει διάκρισιν μεταξὺ μυθιστορημάτων.

Ὡστε ἀπὸ τοὺς τρεῖς, ὁ καλλίτερος ἀναγνώστης εἶνε ὁ Ἀνδρέας. Μονομερεῖς οἱ ἄλλοι γενικότερος αὐτός. Ἀτελεῖς οἱ ἄλλοι τελειότερος αὐτός. Καλὰ το εἶπεν: ἄνθρωπος μὲ δύο μάτια καὶ μὲ δύο αὐτιά.

Σὰς ἀσπόλοιαι

ΦΑΙΔΩΝ

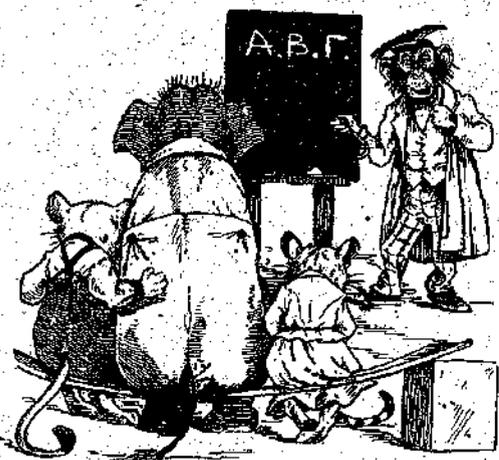
ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΝ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ἡ Τιγρίνα δὲν ἦταν καθόλου εὐχαριστημένη μὲ ὅλες αὐτὰς τὰς ἱστορίας. Δὲν ἐβλεπε τί τάχα ἤμποροῦσαν νὰ τῆς χρησιμεύσουν τὰ γράμματα καὶ ἡ παιδεία, καὶ ὅλη ἐκείνη ἡ φασαρία μὲ τὸ Α, Β, Γ, Δ.

— Καλέ μαμά μου, ἔλεγε, τί ὄφελος βγαίνει ἀπὸ ὅλα αὐτά; Δὲν με

« Ἐκάθησε κοντὰ στὸν Γιαννάκη. »

μαθαίνει καλλίτερα ὁ κύρ-δάσκαλος πῶς νὰ κυνηγῶ καὶ νὰ τσάνων τὰς ἀντιλοπίτσες καὶ τὰ ζαρκαδάκια. Τί νὰ σου πῶ! Μοῦ φαίνεται πῶς κοιτῶ νὰ ξεχάσω πῶς τὰ κυνηγῶνε, ἀπὸ τότε πού μου ἐφορέσατε αὐτὰ τὰ ρούχα... Ἦθελα, — ξέρεις τί ἤθελα;... Νὰ μ' ἀσίσῃς, μαμά μου, νὰ τὰ βγάλω καὶ νὰ τὰ πετάξω!

Ἡ κυρία Τιγρίνα ὅμως, πού ἦταν καὶ αὐτὴ μεγάλη ἀρχόντισσα, σὰν νὰ λέμε ὑπόβριγνα, θυμήθηκε πόσο ἀτακτῆ

καὶ σκανδαλιάρικα ἦταν ἐστὶν ἡ ἀγαπημένη της μικρούλα κόρη, καὶ γι' αὐτὸ τῆς εἶπε:

— Κάμε δὰ λιγάκι ὑπομονή, κόρη μου! Πάντα ἡ ἀρχὴ δύσκολη εἶνε! Περίμενε νὰ προχωρήσῃς λιγάκι στὰ μαθήματα, καὶ νὰ δῆς πόσο θὰ εὐχαριστηθῆς!

Κ' ἔτσι ἡ Τιγρίνα ἐπῆγε καὶ τὸ ἄλλο πρῶτὸ σὺντομῶν, κ' ἐκάθησε κοντὰ στὸν Γιαννάκη τῆς κυρίας Ἐλεφαντίνης καὶ στὸν μικρὸν Λεονταράκη, καὶ ἐβάλε τὰ δυνατὰ τῆς διὰ νὰ καταλάβῃ τὰ μυστήρια τοῦ Α, Β, Γ, Δ.

— «Α», ἔλεγε ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης, κ' ἐδειχνε μὲ τὸ μπαστόνι τὰ γράμματα πού εἶχε ζωγραφισμένα στὸν μαυροπίνακα. — «Α» σημαίνει ἄνθρωπος, πού εἶνε τὸ πιὸ γραμματισμένο καὶ σπουδασμένο ζῷο τοῦ κόσμου, καὶ γι' αὐτὸ τὸ ὄνομά του εἶνε πρῶτο στὰ γράμματα τοῦ Ἀλφαβήτου. Προσπαθήσατε νὰ μὴν το λησμονήσατε, ἀγαπητῆ μου φίλοι: «Α», ἴσον ἄνθρωπος, πάντοτε πρῶτο. Τώρα, κύριε Λεονταράκη, γιὰ νὰ ᾄδουμε τὰς προόδους σου! Ἐλα νὰ μας δείξῃς τὴν προκοπή σου. Λέγε μας: ποῖόν εἶνε τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου;

— Λαμβδα! ἐμούγγρισεν ὁ Λεονταράκης.

— Τί εἶπες;

— Λαμβδα, δηλαδὴ Λέων!

Ὡ, ὦ! νὰ βλέπατε φούρα πού ἐπίασε τὸν κύριον Μαϊμουδιάδην. Δὲν ἐτόλμησε τίποτε νὰ του κάμῃ τὸν Λεονταράκη, διότι ἦτανε παιδί τοῦ βασιλέως τῶν ζώων.

Ἐξεθύμανεν ὅμως σ' ὅλη τὴν ἄλλη τάξη, ἔδειρε ὅλα τὰ κούταβια στὰ χεῖρά με τὸν δείκτην, καὶ τὰ ἐκράτηεν νηστικά τὸ μεσημέρι, καὶ τὰ ἔβαλε νὰ γεμίσουν τέσσαρα κατεβατὰ τὸ καθένα εἰς τὰ τετράδια τῆς καλλιγραφίας των.

(Ἔπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Ἀλλὰ ἡ Δωροθέα δὲν ἦτο δυνατόν νὰ πεισθῇ νὰ εἰπῇ περισσότερα ἀπὸ ὅ, τι εἶπε.

— Μήπως ἐπειράξατε κανένα ἀπὸ τὰ ἄλλα δωμάτια; ἠρώτησεν ὁ πατέρας.

— Ὅχι! ἀπεκρίθη ἡ Δωροθέα.

— Ἐννοεῖται! δὲν ἤμπορούσαμε νὰ πεπράξωμε τίποτε στὸ μικρὸ σαλονάκι, ἐπεὶ με σοβαροῦνηκα ἡ Μαριάννα, ἐξ αἰτίας τῶν ἀναμνήσεων.

Ἀλλὰ τὸ τέλος τῆς φράσεώς της ἐπῆγε χαμένον, διότι ἡ Δωροθέα καὶ ἡ Μαριωρῆ τὴν ἐπέταξαν ἔξω ἀπὸ τὸ δω-

μάτιον μὲ ἀπρωξίματα, διὰ νὰ τὴν ἐπιπλήξουν διὰ τὴν ἀγένειάν της.

Εὐτυχῶς ἡ κυρία Μάρσαλ δὲν εἶχεν ἐννοήσῃ, καὶ ὁ σύζυγός της εἶπε στα ἄλλα κορίτσια ὅτι καλὰ θὰ ἔκαμναν νὰ ἐπῆγαιναν κάτω γὰ ἰδοῦν ἂν ἦτο ἔτοιμο τὸ τραπέζι.

Ὅταν ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Μάρσαλ κατέβησαν εἰς τὴν τραπεζαρίαν, εὗρηκαν τὰ κορίτσια καθισμένα κ' ὅλας δλόγυρα στὸ τραπέζι. Ἡ μὲς Δάλυ δὲν ἦτο παρούσα. Εἶχεν ἀποποιήσῃ τὴν πρόσκλησιν νὰ συμπάγῃ μαζὶ των, διότι δὲν ἤθελε νὰ εὐρίσκειται ὡς παρεισακτός μεταξὺ τῶν γονέων καὶ τῶν παιδιῶν εἰς τὴν πρώτην των οἰκογενειακὴν συνάντησιν.

Ὁ κ. Μάρσαλ ἤρχισε πάλιν νὰ σφουρίξῃ ἕνα σκοπόν, ἀμὰ εἶδε τὸ τραπέζι.

— Μήπως κάμνετε προμηθείας διὰ πόλιορκίαν; ἠρώτησεν.

— Ἐνομιζαμεν πῶς θὰ ἐπεινούσατε! ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα, ἀρεκτὰ πειραγμένη μὲ τὸν σιωπητικὸν τόνον τοῦ πατέρα της.

— Πεινούμε βέβαια, ὄχι ὅμως τὸσον πολὺ ὥστε νὰ το αἰσθανθοῦν αἱ προμήθειαι πού ἐκάματε, εἶπεν ὁ πατέρας.

Καὶ ἐπέθεσάρισε τὸ τραπέζι, εἰς τὸ κέντρον τοῦ ὁποίου ἦτο στημένον ἕνα καίκι μὲ ζαχαρόπηκτα ὀπωρικά, ἐνῶ δλόγυρα ἔς αὐτὸ ἦσαν ἀμέτρητες πιατέλλες, κρέα πουλερικά, μία μεγάλη ζεστή κρεατόπηκτα, μιά γλώσσα, ἕνα χοιρομέρι, σβίγγοι, κομπόστες καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα γλυκίσματα.

— Μά, κορίτσια μου, καὶ ἐβδομάδες δλάκαιρες ἂν εἴχαμε νηστικοί, πάλιν δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ τα καταφέρωμε, ὅλα αὐτά!

— Ἴσως δὲν ἤξευραν τί μου... τί μας ἀρέσει, εἶπεν ἡ κυρία Μάρσαλ, φοβηθεῖσα μήπως καιοκαρδίσιον τὰ κορίτσια. — Γι' αὐτὸ ἔτοιμασαν ἀπ' ὅλα, κ' ὅ, τι μας ἀρέσει παίρνομε.

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Δωροθέα, δὲν εἶνε αὐτὸ. Ἐμεῖς δὲν ἤμπορούσαμε νὰ συμφωνήσωμεν, καὶ γι' αὐτὸ ἐδιάλεξε ἡ καθεμία μας ὅ, τι τῆς ἀρέσει, διὰ νὰ μὴν πιασθοῦμε μεταξὺ μας!

— Μά, ὀπωξήσατε, ἐγὼ εἶμαι πεπεισμένη ὅτι τὸ ἐκάματε ἀπὸ τὴν καλωσύνην σας, ἀπήντησεν ἡ κυρία Μάρσαλ. Καὶ τώρα, Φράγκ, κάθησε νὰ κόψῃς καὶ νὰ μοιράσῃς. Εἶμαι βεβαία πῶς θὰ γίνωμεν ὅλες μας οἱ καλλίτερες φίλες, ἀμὰ μας περάσῃ ἡ πείνα!

Καὶ ἐκάθησε στήν καρέκλαν της μὲ ἐνθαρρυντικά νεύματα καὶ μειδιάματα πρὸς τὰ κορίτσια. Ἀλλὰ αὐτὰ ἐκράτησαν τὴν ἀκαμπτον σοβαρότητά των.

Εἶχε βγάλῃ πῶ κατέλλῃ της καὶ τὸ ἐπανώφορι της. Ἐπομένως τὰ κορίτσια ἤμποροῦσαν τώρα νὰ τὴν κυττάξουν καὶ νὰ τὴν σπουδάσουν προσεκτικώτερα. Ἦτό

ὕψηλῃ καὶ ἰσχυρή· τὰ ὠραία της μαλλιά ἦσαν ἐκ φύσεως ἀρεκτὰ σγουρὰ καὶ ἐσχημάτιζαν μικρὰς ἀφελείας εἰς τὸ μέτωπόν της· τὸ πρόσωπόν της ἦτο φωταύγειον καὶ εὐχαριστόν, ἐφαίνετο δὲ αὐτὴ ἀπὸ τὰς πτυχίσαις της δραστηρία νέα, καὶ εἶχε κατὰ τὸ εἶδος τῆς ἀπρόστατον ἐπιάνω τῆς, μὲ τὸ ὁποῖον, ὅπου καὶ αἱ ἐπῆγαιεν, ἐκέρδιζε τὰς συμπάθειας ὅλων.

Καὶ ὅμως, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, εἶλαι αἱ προσπάθειαι τῆς διὰ νὰ κατακτήσῃ τὰς συμπάθειαι τῶν προγονῶν της, ἐμειναν ἀκαρπαι· τὰ κορίτσια ἀπαντοῦσαν εἰς τὰς ἐρωτήσεις της ὅσον τὸ δυνατόν βραχυλογικώτερον, καὶ ἤκουον μὲ σιωπήν, ὅταν ἐκείνη διεγείτο τὸ τελευταῖον ταξεῖδι της. Ὅλοι ἦσαν στενοχωρημένοι. Ἰδίως διότι ὅλη ἡ οἰκογένεια τὸ ἐνόμιζεν ἀπρεπὲς νὰ σηκωθοῦν γρήγορα-γρήγορα καὶ ν' ἀποσυρθοῦν εἰς τὰ δωμάτια τοῦ ὕπνου. Ἐπὶ τέλος ὁ κ. Μάρσαλ ἔστειλε τὰ κορίτσια ἐπάνω. Ὑπεβλήθησαν ὅλα παθητικῶς εἰς τὸ φίλημα τῆς καληνύκτας, ἀλλ' ἀφοῦ ἐφυγαν ἀπὸ τὴν τραπεζαρίαν, ἡ θύρα ἤνοιξε σιγα-σιγα καὶ ἡ μικρούλα Οὐίμφρεδ ἐπέστρεψεν ὀπίσω.

— Μήπως ἐλησιμόνησες τίποτε; τὴν ἠρώτησεν ὁ πατέρας της.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἡ μικρούλα· μὰ... ἐσυλλογίσθηκα πῶς ἤθελα νὰ πῶ ἄλλη μιά φορά, καληνύκτα...

Καὶ ἔβαλε τὸ χεράκι της εἰς τὸ χερί της κυρίας Μάρσαλ, καὶ ἀνεσήκωσε τὸ προσωπάκι της διὰ νὰ τῆς το ξαναφιλήσουν.

Ὅταν ἡ κυρία Μάρσαλ ἐδέχθη νὰ στεφανωθῇ τὸν ἥδη σύζυγόν της, εἶχε σκεφθῇ καὶ ἀποφασίσῃ, ὅτι ἐν ἀπὸ τὰ πρῶτά της καθήκοντα ἦτο νὰ κάμῃ εὐτυχεῖς τὰς προγονάς της καὶ νὰ κατακτήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην των, οὕτως ὥστε, χωρὶς νὰ παρέμβῃ παραπολὺ εἰς τὰς συνηθείας των, νὰ δυνηθῇ νὰ εἶνε δι' αὐτάς φίλη καὶ σύμβουλος καὶ ὄχι ἀκαίριστος παρεισακτός. Μία ἀπὸ τὰς ἀποφάσεις της ἦτο νὰ μὴν ἀναστατόνη τὸν κόσμον διὰ τὸ καθετί, ἀλλὰ νὰ υποχωρῇ εἰς τὰ μικρὰ πράγματα, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι τὰ κορίτσια θὰ τὴν ἐδικαιοῦνταν ὅταν θὰ τὴν ἐβλεπῶν, εἰς τὰ σοβαρὰ, ἀναγκασμένην ν' ἀντιτάσσεται εἰς τὰς ὀρέξεις των.

Τὰ μικρὰ πράγματα δὲν ἔχουν καμμίαν σημασίαν, εἶπεν εἰς τὸν σύζυγόν της· καὶ τῶν παιδιῶν ἡ εὐτυχία εἶνε κα-

μωμένη κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ κατὰ μικρὰ πράγματα, πού φαίνονται ἀνόητα εἰς τοὺς μεγάλους.

— Κάμε ὅ, τι σου ἀρέσει, ἀγαπητῆ μου, ἀπήντησεν ὁ κ. Μάρσαλ· ἐσὺ εἶσαι περισσότερο ἱκανὴ νὰ καταλάβῃς τὴν ψυχὴν των, παρά ἐγώ.

Τὰ κορίτσια ἀπ' ἑτέρου εἶχαν μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ἐφαρμόσουν τὴν θεωρίαν των «περὶ ἀμοιβαίας ἀνοχῆς», ἀλλὰ οὕτως αὐτὰ οὐδὲ ἡ κυρία Μάρσαλ ἀντελήθησαν καθόλου, ὅτι ἡ ἀνοχή καὶ ἀνεκτικότης ἦτο ὅλη ἐκ μέρους της.

Κατὰ τὰς πρώτας ἐβδομάδας σπουδῶν ζητήματα δὲν παρουσιάσθησαν ἡ κυρία

μὲ ἕνα εἶδος εὐγενείας, σὰν νὰ τὴν ἐσυγχώρουν διὰ τὸ σφάλμα της.

Αὐτὸ ὅμως συνέβαινε σπανιώτατα, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα ἦτο, καθόσον ἐπερνοῦσαν αἱ ἡμέραι, νὰ πεισθῇ ἡ Δωροθέα ὅτι ἡ ἰδικὴ της κρίσις ἦτο ἐντελῶς πλέον ἀλάστος. Μόλαταῦτα, ἂν καὶ τὰ κορίτσια δὲν ἐβρίσκαν καλὰ πολλὰ ἀπὸ τὰ φροῦματα τῆς μητροῦσας των, ἡ ἐπίρροθός της ἦτο αἰσθητῆ ἐπάνω των, ἂν καὶ ἦτο ἐπίρροθ ἀπὸ τὸ εἶδος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐνίστε δὲν γίνετα ἀντιληπτόν, παρά ὅταν παύσῃ.

Ἄλλο βάσανον ἦτο τὸ ὅτι τὴν εὐρίσκον παραπολὺ ἐλαφρὰν διὰ μίαν ὑπανδρον. Νὰ ποῦμε τὴν ἀληθειαν, δὲν ἦτο παρά εἰκοσιεσσάρων μόνον ἐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἐνόμιζαν μεγάλην αὐτὴν τὴν ἡλικίαν, μόνον τὸ γεγονὸς ὅτι ἦτο ὑπανδρος, ἔκαμνε τὰ κορίτσια νὰ θεωροῦν ἀναξιοπρεπὲς δι' αὐτὴν νὰ παίζῃ καὶ νὰ παιδιαρίζῃ μαζὶ των, ν' ἀνεβοκατεβαίνῃν τρεχατῆ δυδύδ καὶ τρία-τρία τὰ σκαλοπάτια, νὰ λέγῃ ἀστεῖα καὶ νὰ κάμνῃ λογοπαίγνια, καὶ νὰ γελά μετὴν καρδίᾳ της, ἀμὰ ἔλεγε τὰ χωράτά της. Ἡ ἀντίληψις τοῦ ἀστείου καὶ τοῦ εὐθύμου δὲν εἶχε, φαίνεται, ἐξυπνήσῃ μέσα των, καὶ τὴν μόνην ἐξαιρέσει ἀπετέλουν ἡ Ἐλεονώρα καὶ ἡ Ἰσαβέλλα, αἱ ὁποῖαι ἐνίστε νη-χαιοῦντο μὲ τὰ ἀστεῖα καὶ τὰ πειράγματα, ὅταν δὲν ἐγίνοντο εἰς βάρος των. Ὅλα ὅμως τὰ κορίτσια δμοῦθως ἀπεδοκίμαζαν τὸ ὅτι αὐτὴ ἐφιώγαζε τὸν πατέρα των Φράγκ καὶ ὄχι Φράνσην.

Εἶχαν μίαν περίεργον ἀπέχθειαν πρὸς τὰς συντομειώσεις τῶν ὀνομάτων, τὰς ὀνοίας ἡ Δωροθέα ἐχαρκτηρίσεν ὡς ἀεπιτήδευσιν», ὅταν ἡ κυρία Μάρσαλ ἤρχισεν νὰ τὴν λέγῃ «Δόλλη» καὶ ὄχι Δωροθέαν.

Ἦτο καὶ ἕνα πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον βεβαίως ἐστενοχωροῦσε τὴν κυρίαν Μάρσαλ: τὰ κορίτσια ἐφαίνοντο σὰν νὰ το ἐνόμιζαν καθήκόν των, νὰ βλέπουν τὸν πατέρα των ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον, νὰ μὴ τον ἀφίνοῦν καθόλου ἀπὸ κοντὰ.

Ὁ κ. Μάρσαλ ἔλειπε συνήθως ὅλην τὴν ἡμέραν ἔξω: ἐσχέπευε γὰρ ἐκτεθῆ ὡς ὑποψήφιος εἰς τὰς προσεχεῖς βουλευτικὰς ἐκλογὰς, καὶ ἐκαλλιεργοῦσε τὴν

« Ἐβαλε τὸ χεράκι της εἰς τὸ χερί της κ. Μάρσαλ. » (Σελ. 45, στ. α')

έκλογικήν έπιρροήν του. Όταν ή σύζυγος του έπηγάμεν εις την είσοδον δια να τον προπέμψη τὸ πρωί, ἦσαν εκεί όλα τὰ κορίτσια καὶ τὴν εὐχέσταν σοφωτάτα, καθὼς αὐτὴ τὸν εὐχομένης να φορέσῃ τὸ ἐπικρατέστερον καὶ τοῦ εἶδε τὸ φιλίμα τοῦ ἀποχωρισμοῦ. Τὸ φιλίμα αὐτὸ εἶχε κριθῆ ἀπὸ τὸ ἰδιαιτερον οἰκογενειακὸν συμβούλιον τῶν κοριτσιῶν ὡς ἀνόητον, διότι — τί καλὸ ἔχει τὸ φιλίμα, ἀμα δὲν τὸ χραιάζεσαι ;»

Τὸ βράδυ ἐπήγαιναν κ' ἐκάθητο μαζὶ τῆς εἰς τὸ σαλόνι, κ' ἐπεριμέναν τὴν ἐπιστροφήν τοῦ πατέρα. Ἐπειτα ἐπήγαιναν εἰς τὴν τραπεζαρίαν, καὶ τὸ μόνον ποῦ κατάρθωνεν ἡ μητριά ἦτο νὰ στέλλῃ τὴν Οὐίμφρεδ εἰς τὸ κρεββατοκιτῆς πρὸ τῆς ὥρας τοῦ φαγητοῦ. Τὰ μεγάλα κορίτσια ἐπέστρεψαν πάλιν μαζὶ τῆς εἰς τὸ σαλόνι, κ' ἐκάθητο ἐκεῖ, ἕως οὔτου ὁ πατέρας των τὰ εἰδιωχε νὰ κοιμηθῶν.

Ἡ κυρία Μάρσαλ τὸσον ἐφοβείτο μήπως γεννηθῶν διασπείσκειται μεταξύ πατρὸς καὶ παιδῶν, ὥστε δὲν τῆς ἄρεσε νὰ ὑποδείξῃ κἀν ὅτι κορίτσια αὐτῆς τῆς ἡλικίας δὲν ἔχουν ἀνάγκη νὰ δειπνοῦν ἀργά. Πολλὰκις ὁμοίως ὁ κρυφὸς τῆς πόθος ἦτο νὰ μὴν χωρὶς τὸ αἰώνιον ἐκεῖνο ἀκρατήριον.

(Ἐπειτα συνέχεται) Κίμων Δακίνας [Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Δοκ. Δ. Ε. Μπουκάμ]

ΤΑ ΔΥΟ ΚΟΥΝΕΛΑΚΙΑ

Ἐπάνω στὸ βουναλάκι, ἐκεῖ ὅπου ἡ φτέρη εἶνε πυκνὴ καὶ σταγερὴ κίτρινη, ἐνὶ ὃ ἥλιος ἔριγγε ζεστὸς-ζεστὸς τὸς ἀκτινὲς του, ἔτρεχαν κ' ἐπαίζαν τὰ κουνελάκια.

Ἐτρεχαν μέσα στὲς φτέρες, καὶ τὲς ἐκονοῦσαν, χωρὶς νὰ φοβῶνται καθόλου. Ὁ ἄνθρωποι ἐκόντασαν ἀπὸ χαμηλά καὶ ἔλεγαν, ὅτι ἀεράκι φυσοῦσε ἐπάνω στὸ βουνο κ' ἔσειε τὴν φτέρη. Ποῦ νὰ φανταστοῦν ὅτι τὴν ἔσειαν τὰ κουνελάκια !

Ἐξάρνα δύο κουνελάκια ἐκάθησαν στὸ σύνδρο τῆς φτέρας, κ' ἐκύτταξαν χαμηλά τὸν κατήφορον. Ἐἶχαν τρέξῃ, εἶχαν παῖξῃ τὸν κυνηγητὸ καὶ τὸν κωμωδία, καὶ εἶχαν, ὄχι κουρασθῆ, ἀλλὰ βαρεθῆ μετὰ τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια των παιχιδία, μετὰ τὸν ἴδιον καὶ τὸν ἴδιον τόπον ποῦ ἐπαίζαν. Ἦθελαν κἀποῖαν ἀλλαγὴν, ἦθελαν κατὶ τι καινούριο.

Ἐξεγλύστρησαν κρυφὰ-κρυφὰ ἀπὸ τὰ δικά των σύνδρα, κ' ἐπήγαν τὸν κατήφορον, καὶ κατέβησαν στὰ πράσινα χορτάρια.

Ἡ μητέρα των, ποῦ ἦτο καλὴ καὶ νοικοκυρὰ κουνελά, καὶ ποτὲ δὲν ἐβγαίνεν ἀπὸ τὸ σπιτάκι τῆς νὰ γυρίξῃ στοὺς δρόμους, εἶπε πῶς ἔπρεπε νὰ γυρίσουν πίσω τὰ κουνελάκια τῆς. Ἀλλὰ ἐκεῖνα,

τὸν σκοπὸν των ! Οὐτὲ ἐγύρισαν νὰ δώσουν ἀπάντησιν.

Ἐβήσαν ἀπὸ τὰ θενδράκια ἔξω στὴν λιανίδα τοῦ μεγάλου δρόμου, ὅπου δὲν ἦταν οὐτὲ φύλλο, νὰ κρυφθοῦν, ἀν ἐτύχαινε ἀνάγκη.

— Ἐλάτε πίσω ! ἐλάτε πίσω ! ἐφώναζεν ἡ μητέρα των.

Αὐτὰ ὅμως δὲν ἔδωκαν ἀκρόασιν εἰς τὲς φωνὰς τῆς.

— Ἄχ ! τί εὐμόρφα κουνελάκια ! Κότταξέ τα, τί νόστιμα ποῦ εἶνε ! Σ' ἀρέσουν ;

Καὶ πρὶν τὰ κουνελάκια προφθάσουν νὰ ἰδοῦν τί ἔτρεχε, δύο κοριτσοῦκια ἔτρεξαν κ' ἐφθασαν παραπολὺ κοντὰ των.

Φεύγει ἀμέσως τὸ ἓνα κουνελάκι. Ἀλλὰ τὸ ἄλλο, τὸ μικρότερο, ἦτο πολὺ φαντασμένο καὶ ἔπιπασμένο πλάσμα. Ἄν ἔτρεχε καὶ αὐτὸ νὰ φύγῃ μαζὶ μετὰ τὸ ἀδελφάκι του, βεβαίως θὰ ἐγλύτωνα.

Ἐστάθη ὁμοίως ν' ἀκούσῃ τί θὰ ἔλεγε καὶ τὸ δεύτερόν κοριτσοῦκα δια τὰ κάλλη του καὶ τὴν ἀναιδέειά του. Ἐκάμει πολλὸ ἀσχημα, διότι ἐκείνη τὴν στιγμήν ἡ Φλόξ, ἡ περίεργη καὶ ἀνήσυχη σκυλίτσα τοῦ μικροτέρου κοριτσοῦ, ἐφθασε τρεχάτη καὶ τὸ εἶδε. Τὸ βάζει στὰ πόδια ἀμέσως τὸ κουνελάκι, ἀλλὰ ἡ Φλόξ ἔτρεχε γρηγορώτερα, καὶ στὴ στιγμήν τὸ ἄρπαξε, πρὶν προφθάσῃ τὸ καιμένο νὰ τρυπώσῃ μέσα στὴ φτέρη.

Λίγο ἀδύμα, καὶ θὰ τὸ ἐσκότωνε, μετὰ ἄσπρα καὶ μυτερά δόντια τῆς. Ἐτρεξαν εὐτυχῶς τὰ δύο κοριτσοῦκια, καὶ μετὰ φωνὰς καὶ μετὰ κτυπήματα, εἰδιώσαν τὴν σκυλίτσα, καὶ ἐλευθέρωσαν τὸ κουνελάκι.

Ἀλλὰ τὰ σουβλερά δόντια εἶχαν χωρῆ μέσα στὸ κρέας του.

Κούτσα-κούτσα τὸ καιμένο, ἀνέβηκεν ἐπάνω κ' ἐπήγε στὴν μητέρα του, τραβηγμένο, πληγωμένο καὶ ἐντροπισαμένο δια τὴν παρακοήν του.

Ἡ κουνελά δὲν εἶπε τίποτε, δὲν τὸ ἐμάλωσε, ἀλλὰ τὸ ἔβαλε νὰ κοιμηθῆ, καὶ τὸ ἐπεριποιήθη μετὰ στοργὴν ἕως οὔτου ἐγίνε καλά.

Ἐπέρασαν μερικὲς ἡμέρες, κ' ἓνα βράδυ ἐκάθητο τὰ κουνελάκια ἔξω στὴ φτέρη, κ' ἐπαίρναν τὸν ἀέρα των.

Τότε πλέον, εἶπεν ἡ κυρὰ κουνελά :

— Καλὰ θὰ κάμουν τὰ μικρὰ κουνελάκια ν' ἀκούβῃ τὰ λόγια ποῦ τοὺς λένε τὰ μεγάλα, ἕως οὔτου μεγαλώσουν καὶ τὰ μικρὰ καὶ γίνουν κ' αὐτὰ μεγάλα δια νὰ συμβουλευθῶν τὰ δικά των τὰ μικρὰ !

Αὐτὰ εἶπε.

Ὡς φαίνεται, ἤξευρεν αὐτὴ ἡ κουνελά καλλὰ πράγματα ἀπὸ τὴν σοφίαν τῶν ἀνθρώπων.

Πετρος Πιπιατος

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΚΙΤΡΙΝΗ ΜΑΣΚΑ
Βραβευθείσα
Εἰς τὸν 8ον Διαγωνισμὸν τῶν Δύσεων
(Ἰδιὸν ἀντικείμενον τοῦ 1904, σελ. 240)

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Ἐνθυμείθε τὸ «Ἐλεφαντόπουλον» τοῦ μεγάλου Ἀγγλοῦ συγγραφέως Ρούδωκ Κίπλιγκ, τὸ ὅποιον ἐδημοσίευσεν πέρυσι ἡ «Διαπλάσις» ; — Ἄνοιτον ὁ Κίπλιγκ, ὅπως ἔλοι οἱ διήσθηται σύγχρονοι ἄνδρες, ἠφίσταται καθημερινῶς ἐνοχλήσει ἀπὸ τοὺς ματωμένους συλλέκτας αὐτογράφων, ἃν καὶ ἐπανειλημμένως ἔχει δηλώσει διὰ τῶν ἐφημερίδων ὅτι δὲν δίδει αὐτογράφου.

Ἐσχάτως ἓνα τέτοιο ἔξυπνος συλλέκτης, ἐπιθυμῶν, ἀντικατὰ καλὰ, νὰ πλουτίσῃ τὴν συλλογὴν του καὶ μετὰ τὸ γράφικον τοῦ μεγάλου Κίπλιγκ, ἐσφίσθη νὰ τὸν ὑποχρεώσῃ, μετὰ πονηρὸν τρόπον, νὰ τὸν κάμῃ νὰ παρεκκλήθῃ ἀπὸ τὸν κανόνα.

Τοῦ ἔστειλε τὴν ἑξῆς ἐπιστολήν. «Κύριον Ρούδωκ Κίπλιγκ, «Φίλτατε Κύριε, — Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ ἐνοχλήσω τὴν ἄκραν καλοσύνην σας καὶ νὰ σας ἐρωτήσω ἂν τὸ δικαίωμα μυθιοτόρημά σας «Ο» Ἀνθρώπος ποῦ ἤθελε νὰ γίνῃ Βασιλεὺς βραβιζοῦται, ἔστω καὶ πόρρωθεν, ἐπὶ πραγματικῶν γεγονότων ; Ἐνὶ τῆς φιλίας μου καὶ ἔνθερος θαυμαστάς σας ἐπιμένει ὅτι εἶνε πραγματικὴ ἱστορία, ἐνὶ ἑγὼ ὑποστηρίζω ὅτι δὲν εἶνε. Τὰ μέγιστα θὰ μὲς ὑποχρεώσετε, ἂν μὲς λύσετε τὴν φιλονεικίαν μετὰ ὠρισμένην ἀπάντησιν σας. Ἡς ἐσφαλῆσιν ἓνα φάκελλον μετὰ τὴν διεύθυνσίν μου, καὶ ὑποσημασιῶμα μετὰ βεβαιώτου σέβασμαί, Ἐπιτέρος Ἰ. Σ.»

Ὁ Κίπλιγκ δὲν ἔλαβε τὸ φάκελλον. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ κ. Ἰ. Σ. ἔλαβε τὴν ἀπάν-

τησίῳ του. Ἦνοῦξεν τὸν φάκελλον καὶ ἤρεσε μέσα ἓνα φύλλο ἄσπρο χαρτί, ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον ἦσαν κολλημέναί αἱ δύο λέξεις, ἀδ' ἐν εἶνε ν, τὰς ὁποίας ὁ συγγραφεὺς εἶχε φαλιδίσει ἀπὸ τὴν... αὐτογράφου ἐπιστολήν του κ. Ἰ. Σ.

Ὁ διάδοχος τοῦ ἀγγλικῶν στέμματος, πριγκιπ Γεώργιος τῆς Οὐαλλίας, ἐπεσκέφθη πρὸ τίνος τὸ πολεμικὸν πλοῖον «Οὐορτέστερ», ὅπου σπουδάζουν οἱ νεαροὶ Ἀγγλοὶ ὁκίμοι. Ὁ πριγκιπ τῆς Οὐαλλίας εἶνε καὶ αὐτὸς ναυτικός πρὶν ἀναβῆ ὁ πατήρ του εἰς τὸν θρόνον, εἶχε τὸν βασιμὸν πλοίαρχου τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ. Κατὰ τὴν ἐπισκεψὴν τοῦ ἐκείνην, ἐξέφωγχε λόγον πρὸς τοὺς ὁκίμους τοὺς εἶπε ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ ἴδιον στάδιον τῆς μαθητείας καὶ στηρίζων τὰς συμβουλὰς τοῦ ἐπιτῆς πειραξοῦ του, τοὺς συνεδούλευσε δύο πράγματα νὰ ἔχουν ὡς ὀδηγὸς τοῦ βίου των. Πρῶτον, εἶπε, νὰ εἶνε πιστοὶ καὶ ἀρωπώμενοι εἰς τὸν βασιλέα των, τὴν πατρίδα των καὶ τὸ πλοῖον των. Δεύτερον, ὅτι κάμνουν νὰ τὸ κάμνουν εἰς τὴν ἐντέλειαν νὰ βάζουν τὴν ψυχὴν των καὶ τὴν καρδίαν των εἰς τὸ ἔργον, τὸ ὅποιον ἀνάγκηθουν.

Ἡ Σερμὴ ἄρην ἐπραγματοποίησεν ἐν ἀπὸ τὰ ὄρατα ἄνερα τῆς ζωῆς τῆς ἐπισκεψῆς τὰς Ἀθήνας. Καὶ εἶχε τὴν εὐχάριστον νὰ τὴν γνωρίσῃ καὶ προσωπικῶς εἰς τὸ Γραφεῖόν μου τὴν παραυτὴ καὶ τὴν ἀγαπήτην μου φίλην, ἡ ὅποια εἶνε δὴ καλοσύνη, ἀγάπη κ' ἐνθουσιασμός. Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὴν ἀνυπόκριτον χαρὰν καὶ τὴν εὐγένειαν μετὰ τὴν ὅποιαν, κατὰ τὴν ἐπισκεψὴν τῆς ἐχάριστον εἶνε τὴν μικρὰν Κάκίαν τοῦ κ. Φαίδωνος ἓνα χρυστὸ ὄρατοῦτον βραχιολάκι ! Τὸ κόσμημα αὐτὸ, κολλήσαν αὐτὸ κατ' αὐτὸ, θὰ εἶνε πάντοτε διὰ τὴν Κάκίαν κερμαῖον ἀνεκτιμητοῦ ἔλλας, ὡς πρότερον ἀπὸ μίαν θερμὴν φίλην τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ μίαν ἐνθουσιάζουσαν ἀναγνώστριν τοῦ πατέρα τῆς. Διὰ τοῦτο ὁ κ. Φαίδων μετὰ παρακάτω νὰ ἐκπρῶσθαι καὶ δημοσίως τὰς θερμότητας εὐχαριστίας τοῦ πρὸς τὴν Σερμὴν ἄρην, διὰ τὸ ὑπέροχον αὐτὸ δῆγμα τῆς ἐκτιμητικῆς τῆς ἐπὶ ὅποιον βαθύτατα τὸν συνεκίνησε.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐλληνογερμανικὸς διάλογος μετὰ δύο μικρῶν φίλων:
Φαίδων — Πῶς λέγεται, Γιαννάκη, τὸ καὶ γερμανικῶς;
Γιαννάκης — Ριά.
Φαίδων — Ριά τοῦτο λοιπὸν γλαγγὰ θὰ πῆ γενεῖ ;
Ἐστὴν ὑπὸ τὸν Μίσην Ἀσίου [8]

Η ΠΡΟΨΕΜΙΑ

πρὸς ἀνανέωσιν καὶ ἐγγραφήν διὰ τὸ 1905, μετὰ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὸ διαγίον τῶν δώρων, μετὰ δικαίωμα διατηρήσεως τῆς προσλήψεως ψευδωνύμου, καὶ μετὰ ἓνα τὸ λοιπὸν προνόμιον, λήγει ὀριστικῶς τὴν 15 Ἰανουαρίου. Παρά τοις δὲν θὰ δοθῇ.

ΑΔΙΑΦΟΡΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἡ πρόσφραξια τῆς «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»
Ἡ κάρτες κ' ἐπίτες μοῦ ἦσαν βροχῆ. Εἶνε τὸσον πολλοὶ, ὥστε καταντῶ ἀδύνατον νὰ ἀναφέρω τὰ ὀνόματα ἐκείνων ποῦ τὰς ἔστειλαν. Καὶ τί ὀραῖες κάρτες ! Οἱ φίλοι μου, διὰ νὰ ἐνοχλήσωσιν τὴν ἀγάπην των καὶ τὴν ἐκτίμησίν των, διαλέγων τὰς ὀραϊστέραις, τὰς καλλίστην κινητῆρας, τὰς καλύτεστῆρας ποῦ ὑπάρχουν, κ' ἐπάνω εἰς αὐτὰς καλλιγράφουν μετὰ ἡλῆν των τὴν προσοχὴν καὶ μετὰ ἡλῆν των τὴν καρδίαν τὰς εὐχὰς των. Τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους ἐγκαρδισκὰ καὶ τοὺς ἀνεύχομαι εὐτυχισμένους τὸ ἀρτιέμενον γένος ἔτος, μετὰ δῶρα, μετὰ βραβεῖα, μετὰ χαρὰς, μετὰ κἀπὸ πρῶτον καὶ μετὰ ἀρετῆν. Μαζὶ μου τοὺς εὐχόμεθα καὶ ἓνα τὸ μέλη τῆς οἰκογενείας, οἱ συναγεῆται μου, ὁ κ. Φαίδων, ἡ κυρὰ Μάρσα, ὁ Ἄδωνις, αἱ δῶδεκα ἀδελφαί του καὶ... ἡ Πίσσα — ἀσπὺ ὅντι καὶ αὐτὴ δὲν ἐλησμονήθη ἀπὸ μερικῶν φίλων μου, οἱ ὅποιοι τῆς ἔστειλαν ζωγραφισμένα... ποικιλία.

ΣΠΟΓΓΑΛΙΚΕΣ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

Ἐπὸ τὸν εἶλον αὐτὸν, οἱ Ἰοιοὶ Ἀνίστη

Κωνσταντινίδου ἐπέδωσαν κατ' αὐτὸς ἀξίαν ἐγνωστον καὶ ὀραϊστάτον βιβλίον, κομψότατα δεμένον μετὰ χρωματιστὸν ἀλλομακ καὶ ἀργυρὰ κοσμηματα.

Εἶνε ἔργον τοῦ κ. Ἀγγέλου Τανάγρα, γνωστοῦ καὶ ἐξ ἄλλων τοῦ ὀραϊστοῦ διηγηματικῶν καὶ μυθιοτορηματικῶν καλλιῶν δὲ ἀνευθρομητοῦ καὶ φίλου τῆς «Διαπλάσεως» (ἀλλὰ καὶ ποῖος ἐκ τῶν διακριτομένων στίμων εἰς τὰ γράμματα, εἰς τὴν ἐπιστολήν, εἰς τὴν κοινωνίαν, δὲν ὑπῆρχε ποτὲ τοιοῦτος ;)

Ἡ Σερμὴ ἄρην ἐπραγματοποίησεν ἐν ἀπὸ τὰ ὄρατα ἄνερα τῆς ζωῆς τῆς ἐπισκεψῆς τὰς Ἀθήνας. Καὶ εἶχε τὴν εὐχάριστον νὰ τὴν γνωρίσῃ καὶ προσωπικῶς εἰς τὸ Γραφεῖόν μου τὴν παραυτὴ καὶ τὴν ἀγαπήτην μου φίλην, ἡ ὅποια εἶνε δὴ καλοσύνη, ἀγάπη κ' ἐνθουσιασμός. Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὴν ἀνυπόκριτον χαρὰν καὶ τὴν εὐγένειαν μετὰ τὴν ὅποιαν, κατὰ τὴν ἐπισκεψὴν τῆς ἐχάριστον εἶνε τὴν μικρὰν Κάκίαν τοῦ κ. Φαίδωνος ἓνα χρυστὸ ὄρατοῦτον βραχιολάκι ! Τὸ κόσμημα αὐτὸ, κολλήσαν αὐτὸ κατ' αὐτὸ, θὰ εἶνε πάντοτε διὰ τὴν Κάκίαν κερμαῖον ἀνεκτιμητοῦ ἔλλας, ὡς πρότερον ἀπὸ μίαν θερμὴν φίλην τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ μίαν ἐνθουσιάζουσαν ἀναγνώστριν τοῦ πατέρα τῆς. Διὰ τοῦτο ὁ κ. Φαίδων μετὰ παρακάτω νὰ ἐκπρῶσθαι καὶ δημοσίως τὰς θερμότητας εὐχαριστίας τοῦ πρὸς τὴν Σερμὴν ἄρην, διὰ τὸ ὑπέροχον αὐτὸ δῆγμα τῆς ἐκτιμητικῆς τῆς ἐπὶ ὅποιον βαθύτατα τὸν συνεκίνησε.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐλληνογερμανικὸς διάλογος μετὰ δύο μικρῶν φίλων:
Φαίδων — Πῶς λέγεται, Γιαννάκη, τὸ καὶ γερμανικῶς;
Γιαννάκης — Ριά.
Φαίδων — Ριά τοῦτο λοιπὸν γλαγγὰ θὰ πῆ γενεῖ ;
Ἐστὴν ὑπὸ τὸν Μίσην Ἀσίου [8]

Η ΠΡΟΨΕΜΙΑ

πρὸς ἀνανέωσιν καὶ ἐγγραφήν διὰ τὸ 1905, μετὰ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὸ διαγίον τῶν δώρων, μετὰ δικαίωμα διατηρήσεως τῆς προσλήψεως ψευδωνύμου, καὶ μετὰ ἓνα τὸ λοιπὸν προνόμιον, λήγει ὀριστικῶς τὴν 15 Ἰανουαρίου. Παρά τοις δὲν θὰ δοθῇ.

ΑΔΙΑΦΟΡΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἡ πρόσφραξια τῆς «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»
Ἡ κάρτες κ' ἐπίτες μοῦ ἦσαν βροχῆ. Εἶνε τὸσον πολλοὶ, ὥστε καταντῶ ἀδύνατον νὰ ἀναφέρω τὰ ὀνόματα ἐκείνων ποῦ τὰς ἔστειλαν. Καὶ τί ὀραῖες κάρτες ! Οἱ φίλοι μου, διὰ νὰ ἐνοχλήσωσιν τὴν ἀγάπην των καὶ τὴν ἐκτίμησίν των, διαλέγων τὰς ὀραϊστέραις, τὰς καλλίστην κινητῆρας, τὰς καλύτεστῆρας ποῦ ὑπάρχουν, κ' ἐπάνω εἰς αὐτὰς καλλιγράφουν μετὰ ἡλῆν των τὴν προσοχὴν καὶ μετὰ ἡλῆν των τὴν καρδίαν τὰς εὐχὰς των. Τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους ἐγκαρδισκὰ καὶ τοὺς ἀνεύχομαι εὐτυχισμένους τὸ ἀρτιέμενον γένος ἔτος, μετὰ δῶρα, μετὰ βραβεῖα, μετὰ χαρὰς, μετὰ κἀπὸ πρῶτον καὶ μετὰ ἀρετῆν. Μαζὶ μου τοὺς εὐχόμεθα καὶ ἓνα τὸ μέλη τῆς οἰκογενείας, οἱ συναγεῆται μου, ὁ κ. Φαίδων, ἡ κυρὰ Μάρσα, ὁ Ἄδωνις, αἱ δῶδεκα ἀδελφαί του καὶ... ἡ Πίσσα — ἀσπὺ ὅντι καὶ αὐτὴ δὲν ἐλησμονήθη ἀπὸ μερικῶν φίλων μου, οἱ ὅποιοι τῆς ἔστειλαν ζωγραφισμένα... ποικιλία.

ΣΠΟΓΓΑΛΙΚΕΣ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

Ἐπὸ τὸν εἶλον αὐτὸν, οἱ Ἰοιοὶ Ἀνίστη

Τὰ φύλλα ἐστάλθωσαν. Ὄσον διὰ τὴν φωτογραφίαν — δὲν βάζετε κἀφῶν ;
Ἐπὸς Πατριῶς, [ΕΕΕ] διὰ τὴν ὀραϊστότην ἐπιστολήν. Προαγματικῶς, ὁ τίτλος τῆς 29 Ἰανουαρίου εἶνε λαθωμένος, ὅχι Σολομοῦτος, ἀλλὰ Στοιχειογραφικὸς μετ' Ἀναγραμματισμοῦ. Νομίζω ὅμως ὅτι τὸ λάθος ἐνομοίωται εὐκόλως καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ κωρυφῆ ἡ Ἀσκήσις.

Τῆς Ἐρσλίνης Ψυχῆς [Ε] τῆς ἐχάριστον τὴν Πρωτοχρονίαν ἐν Λευκίῳ ἔσπερα πέποινα γένεσθαι. Πῶς νὰ τὰ φορέσῃ, καὶ τί νὰ βρῇ μετὰ δύο ἄσπρα... πέποινα — ὄχι πέποινα ἰσομεία — τὰ ἄλλα ; Καὶ τὸ πρῶτον πρῶτα ποῦ ἀγόρασα μ' αὐτὰ, τί ἦσαν νομίζετε ; Τὸ Σῆμα ! — Φυσικῶς, ἀσπὺ δὲν εἶχε...
Τὰ εἶχε ζωγραφισμένα ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν τῆς Ἀρθούσης Νεστοῦτος [ΕΕΕ] : «Προχθὲς ἰδύθηκα εἰς τὸ μάθημα τῆς Φυσικῆς πέντε μαθηταί, μετὰ τὸν ὅποιον ἦσαν ἡ Ἄρως τῶν Σεργίων καὶ ἡ Ἄρως τῆς Ἐλευθερίας. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἔβλεπον τὸ μάθημα τὸ εἶπαν αἱ τρεῖς πρῶται, δὲν ἔμενε τίποτε δι' αὐτὰς. Τότε ὁ κ. Ἰωάννης, ὁ ὅποιος εἶνε δὴ τὸν ἀσπασίον, εἶπε καὶ ἐδύρωσαν, λέγει : — Ἐστὲ λοιπὸν νὰ μοῦ πῆτε τί ἔκαμνεν ὁ Θεὸς τὴν περὶ τὴν ἡμέραν ! — Ἐγὼ τότε ἀπὸ τὴν θύραν μοῦ φεθρίκα : Τὴν Διάπλασιν ! — Τὸ αἰεὶς πρῶτον ἡ Ἄρως τῶν Σεργίων καὶ τὰ λέγει δυνατὸν. Τότε ὁ καθηγητὴς ἐχαιροῦλεσε. Πέποινα ὅμως νὰ ἐνόησεν ὅτι τὸ εἶκαμνεν ἐπειδὴ πῶστε σ' ἐνθυμώμεθα, καὶ ἀπὸ τὴν ἀκαλοῦσαν ἀγαπήτην τὴν ὅποιαν τρέψαμεν πρὸς σέας. — Ναί ! τὸ ψευδωνύμον σου ὑπῆρχε, καὶ ἄλλοτε εἰς τὸν κύκλον μας.

Ὄραϊστῆρας ἐπιστολὴν μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἔβδομάδα ἀκόμη καὶ οἱ εἶχε Γεωργίου τῆς Ἐλίας [ΕΕΕ] καὶ δημοσίως τῆς Νεολαίας [ΕΕΕ], Ἀγγελὸς τῆς Πίχης [ΕΕΕ], Ἐλληνοπῶσις [ΕΕΕ], Μαῦρο Σύνερον [ΕΕΕ], Τὸ ἔλλος Ὄσολίος [ΕΕΕ], Δελφίνας Ἀείδος [ΕΕ] καὶ Στερελάδας [ΕΕ]. — Ἄπ' ἄρα αὐτὰς τὰς ἐπιστολὰς ἡμποροῦσα νὰ δημοσιεύσῃ κολλὰ ἀνεκτιμητὰ ἀποσπάσματα, ἀλλὰ ποῦ τίποσι !
Καὶ τὸ ἐσπῶδωσαν πρῶτον. Ἐστὲ τὴν ἐξοπῶδωσαν πολλοὶ, καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ ἐξοπῶδωσαν ἀκόμη περισσότεροι.

Ἐγερμένους τὰ ψευδωνύμα τῶν, δεχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους : Χριστογενετικὸν δένδρον [Δ.Σ.Σ.] αὐτὸ ἐξέλεξα ἐκείνῳ διὸ ἡ κρατήρη τὴν ὑπόσχεσίν σου.) Χρυσὸν Ἀσπὴν [*] [ΕΕ] διὰ τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τῆς ἀνανέωσως τοῦ πρώτου φύλλου.) Φουρῆλο (Σ.Γ.Κ.) [δου αὐτὸ ποῦ ἐπιθυμῶς κἀλλιο ἀργὰ παρὰ ποτὲ] Σανθῆ Φαίδων (+ + αὐτὸ εἶνε καὶ ὀραϊστέρων καὶ συντομωτέρων ψευδωνύμων ἀπὸ ἔξ λέξεσι θὰ ἦτο ἀνεκτιμητόν) Ἄρως τῶν Ἀγγέλων (χ + ψ = ω) Πατριῶν Ἀριστοκράτην (Χ.Ζ.) Νοσταλγοῦσαν Ἀσπὴν [*] * χαίρει κοῦν διὰ τὴν ἀνανέωσιν τῆς καλλιῶς φίλης Πλάτωνος τῆς Κηφισίας (Α.Ω.) Ναυαροῦτος Τόμος Δ Γ. Α. Ἐστειλῆ) καὶ Πύλλον (Π.Ι.Α. εὐχαριστῶ ποῦ δι' ἓνα γράμματι)

Ὁ φίλος μου Μιχαὴλ Τελεσιῶτος παρακάλει νὰ μοῦ ἐστὴν μετὰ ψευδ

